

[Behnke]

Der er selvfølgelig dem, der mener, at en sådan stor regeringsaftale om en flertalsregering ville være et gode for Danmark, og det er jo svært at spå om fremtiden, men for at få et indtryk af, hvordan sådan en flertalsregering vil arbejde, er man nødt til at kigge lidt på fortiden.

Hvad har de partier, en sådan flertalsregering skulle bestå af, egentlig bibragt Danmark? Den såkaldte borgerlige regering har jo brugt meget tid på at påstå, at alle de økonomiske problemer, som man ikke selv har kunnet klare, skyldtes, at det var Socialdemokraterne, der sad i regering før. Det er selvfølgelig rigtigt, og de har bestemt også misregeret landet, men rigtigt er det da også, at frem til og med 1982 stemte de nuværende regeringspartier for stort set hver eneste finanslov og for alverdens politiske forlig.

De såkaldte gamle partier har altså et kæmpeansvar for i fællesskab at have gjort Danmark til verdens mest forgældede land, landet med verdens højeste skattetryk, landet med 250.000 arbejdsløse, landet med flest selvmord pr. indbygger.

Der er, som det hedder ude i den store verden, »something rotten in the state of Denmark«. Man har bestemt ikke formået at varetage sin opgave seriøst.

Fremskridtspartiet bliver ofte bebrejdet, at vi ikke tager et ansvar. Er det så svært, at vi ikke vil tage ansvar for alle de ulykker, landet er blevet udsat for? Hvis Fremskridtspartiet skal tage et ansvar, bliver det for gode tiltag, så bliver det for en bedring af landets økonomi, og så bliver det ikke mindst for en bedring af landets befolknings forhold. Den dag regeringen lever op til sin parole om, at det skal være lettere at være dansker, har man Fremskridtspartiets 100 pct.s opbakning til den politik.

Finansministeren har til lejligheden lavet en budgetoversigt for december 1987 udarbejdet her op til den tredje behandling. Der er i stribevis af argumenter i den, som dokumenterer vores påstand om, at økonomien har det dårligt.

Der startes i stor stil med, at det proklameres, at statsfinanserne er blevet forbedret med 6 mia. kr., og det giver så et overskud på 1,8 mia. kr. Man erkender, at den væsentligste årsag til de bedrede statsfinanser er, at kildeskatteindtægterne er blevet forøget.

Man er oven i købet også villig til at indrømme, at udgiftsrammerne er blevet overskredet med en hel milliard kroner, så regeringen har bestemt ikke noget at prale af. Man har brugt 1 mia. kr. mere end forudset, altså er den offentlige sektor blevet større, og så har man flået endnu flere gange i danskernes lommer for at forsøge at rive endnu mere lommeuld op og forøge skatteindtægterne.

Jo, det er blevet lettere at være dansker! Danskerne har ikke længere de samme problemer med at finde ud af, hvad de skal bruge deres penge til; dem har regeringen disponeret over. Derfor er vi rygende uenige med finansministeren, når han praler af, at Danmark er det OECD-land, som har sikret overskud på finanserne. Der er en helt præcis sammenhæng mellem dette overskud på finanserne og så det, at vi er det land i verden, der har det højeste skattetryk.

Regnestykket ser jo da også således ud, at i august måned regnede man med 1,6 mia. kr. i underskud. Omlægningen af arbejdsgiverafgifterne, den såkaldte eksportpakke II, kostede 2,6 mia. kr. Forståelsen – efter vores mening misforståelsen – med Socialdemokratiet har kostet 2,7 mia. kr., altså alt i alt 6,9 mia. kr.

Når man nu regner med 2½ mia. kr. i underskud og der måske hentes en ekstra milliard kroner på dagpengene, hvis forudsigelserne om den faldende arbejdsløshed holder, har vi stadig væk 3,4 mia. kr., som der ikke er redegjort for. Vi forstår da godt, at man ikke ønsker at redegøre for de 3,4 mia. kr., for de stammer fra det ekstra skattetryk på befolkningen, og da befolkningen ikke vokser i samme takt som de udgifter, regeringen ønsker at afholde, er der stadig væk kun ca. 5,1 million danskere til at betale skatteregningen. Og dér siger vi: God fornøjelse!

Finansredegørelsen, som også foreligger nu, er også fyldt med interessant læsestof.

For det første regner regeringen nu med, at økonomien først vender i slutningen af 1988. Det bliver ganske enkelt mere og mere pinligt for regeringen. Hver gang der kommer finansredegørelser, budgetredegørelser og andre udspil fra regeringen, udskyder man det tidspunkt, hvor alt bliver godt. Det er ligesom med indførelsen af kommunismen i Sovjetunionen. Foreløbig har man brugt over 70 år på at indføre kommunisme, men de har ikke opnået det